

Crim perfecte

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

Com cada any, després de la missa de diumenge, la festa major s'encetà amb una exhibició del ball de bastons. L'espetec d'aquests, picant els uns contra els altres en executar una cadena, un rebatre o un sotacama, i la música en directe a tot pebre, van fer impossible que algú s'adonés de l'esfereïdor cop que va rebre al front el cap de l'oposició política. L'impacte fou brutal, que el bastó sortí dirigit amb tota la força de la mà del dansaire i, tenint en compte que la distància que el separava de l'home no era gaire gran, assegut a primera fila de la rotllana formada a la plaça major, l'efectivitat del projectil per fer mal estava més que garantida.

Així que la sang, barrejada amb massa encefàlica, va començar a brollar com un sortidor del crani del polític, la corredissa de qui havia llençat el bastó cap a la infortunada víctima, més blanc que el paper, va trasbalsar la dansa popular i a la plaça l'enrenou inicià una espiral de desordre creixent. Els crits procedents de les goles dels presents davant de la confusió posaven el so al frenètic anar i venir dels assistents, ja fos del públic que fugia sense saber ben bé a on, o dels sanitaris i cordó policial que feren acte de presència quasi a l'acte.

D'entre tots els interrogants que van envoltar l'esdeveniment s'alçava una única veritat: el cap de l'oposició política no va poder superar l'atac atzarós del bastó manejat per un maldestre ballador, i finà camí de l'hospital. Als plors de la vídua i família tota s'afegiren els dels companys de l'esbart dansaire, destrossats anímicament per un destí tan desafortunat. Una tristor compartida pels agents de l'autoritat assignats a la investigació, els quals foren del tot incapaços d'identificar cap fet rellevant que els apartés de llur principal conclusió: la insospitada arma fatídica s'escapà de la mà de manera totalment involuntària, i ensopegà la testa del polític com hauria pogut treure un ull a qualsevol dels veïns que l'envoltaven. L'esforç físic durant la dansa fa suar el cos, i les mans no s'escapen d'un excés de transpiració, el que dificulta entomar el cilindre amb fermesa en les seves enèrgiques evolucions durant el ball. Els sanglots del bastoner van acabar de convèncer la consciència policial, i es tancà el cas.

Tenint en compte que els esbarts estiuencs costen moltíssim de completar amb un nombre decent de balladors i balladores, que els pobles es van buidant i que ben pocs voluntaris es comprometen a desplaçar-se entre setmana a practicar la dansa de marres, el que era impensable és que aquell que llençà el bastó fos un expert en encerclar amb afilades destrals la silueta de la seva exuberant ajudant en el número que atreia milers de curiosos a la carpa del circ on havia treballat. Retirat dels escenaris de l'Europa de l'est des de feia poc temps, conservava tota la habilitat amb el llançament i, més important encara, era del tot desconegut per aquests verals. Es presentà al poble amb la família com un estiuejant exòtic més, i s'apuntà a l'esbart així que contactà amb els responsables de torn, una decisió que, si bé feu despertar cert recel inicial entre els membres de la colla, fou acollida de manera entusiasta quan exhibí la seva innata habilitat amb el joc endimoniat dels bastons. Aprengué de pressa perquè no es perdé ni un assaig, ni tampoc cap trobada clandestina amb els que conspiraven per enviar a l'altre barri el polític-diana. La comèdia del nostre llançador de destrals, reciclat a franc tirador, es posà en marxa sense despertar cap sospita. I sense cap acusació tornà amb els seus cap a casa seva en acabar-se l'estiu. La recerca infructuosa d'una explicació racional a una desgràcia del tot fortuïta a ulls de, quasi, tothom feia pensar que, efectivament, estàvem davant del crim perfecte.

Llàstima que la condició humana faci que quan et donen un dit, de seguida vulguis el braç. Si no, no s'explica que uns criminals curts de gambals intentessin reproduir l'atemptat velat i lloguessin un bastoner del país poques setmanes després dels fets luctuosos, que aquest fallés el cop i, per a més desgràcia per a l'organització criminal, confessés fil per randa el perquè de la seva actuació homicida. Per no esmentar també que uns altres eixerits van empescar-se de provocar el traspàs del paio triat emprant uns bastons amb plom a les extremitats, de manera que fessin més expeditiu el cop, sense caure en el fet que, quan aquests es van repartir aleatòriament entre la colla, algú va queixar-se de seguida del pes dels mateixos, aixecant la llebre a l'acte en una conjuntura de sensibilització màxima. N'hi ha que, de tan talossos, amb els collons ensopeguen.

Amb aquests antecedents, les autoritats municipals van decidir que veurien el ball de bastons des de les balconades de l'ajuntament, que així ho posarien més difícil als tiradors amb finalitats poc catòliques. A grans mals, grans remeis, sí senyor. A banda, els components d'aquests esbarts eren quasi escorcollats abans de cada actuació, talment com si fossin terroristes en potència. Fet i fotut, no s'esdevingueren més atemptats per bastonada en la resta de l'estiu.

I és que fou una vertadera llàstima que aquest mètode tan ben enginyat d'enviar algú a l'altre barri, de mort instantània que estalviava qualsevol agonia, que accelerava la recuperació anímica dels parents del finat en abocar al dol de manera sobtada, que no donava cap feina a la policia emparat en una falsa innocència, que permetia la contemplació d'un bonic cadàver en tractar-se de personal en la flor de la vida, que donava aire al sistema de pensions i no escurava comptes corrents connectats a residències geriàtriques (resumint, tot eren avantatges), en lloc de millorar refinant-se en l'execució, es malmetés per culpa d'ambiciosos tocacampanes i poca-soltes sense escrúpols que només buscaven la recompensa ràpida en lloc de la feina ben feta. Que l'aprofitament tècnicament superior de la bastonada sentenciadora hauria donat peu a novel·les negres intrigants dignes d'Agatha Christie, obres de teatre que en res haurien d'envejar les clàssiques tragèdies gregues, escape-rooms difícilíssims de resoldre i d'altres manifestacions culturals i d'esbarjo que haurien fet les delícies de

petits i grans, en lloc de deixar-nos orfes de manera definitiva per un ús abusiu i gasiu de la gran troballa aniquiladora. Mira que els humans som capaços de les més altes fites civilitzadores, però així que s'hi barreja la puta pela, tot se'n va en orris, cagumdéu!